

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 4 2020, nummers 82 – 104 vrijdag 31 januari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	8
Waterwet.....	10
Openbare Orde.....	13
Ambtenarenrecht.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	15
Sociale zekerheid overig	17
Bestuursrecht overig	18
APV	18
AVG	19
Huisvesting	22
Onderwijs	22
Subsidie	23
Wet openbaarheid van bestuur	24
Vreemdelingenrecht	24
Asiel	24
Opvang	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 82

Rechtbank Amsterdam, 20-12-2019 (27-01-2020), AMS 18/6163

algemene raad van de Nederlandse orde van advocaten, verweerder.

Awb 1:1 lid 1 aanhef en onder a

Advocatenwet 17 lid 1 en 3

Grondwet 134

BESTUURSORGaan. Het orgaan de algemene raad van de Nederlandse orde van advocaten voldoet aan de definitie van bestuursorgaan genoemd in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. In artikel 17, eerste lid, van de Advocatenwet staat dat de Nederlandse orde van advocaten (hierna: de NOvA) een publiekrechtelijk lichaam is als bedoeld in artikel 134 van de Grondwet. In het derde lid van artikel 17 van de Advocatenwet staat dat de NOvA een rechtspersoon is. Op grond van artikel 17a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Advocatenwet is verweerder een orgaan van de NOvA. Gelet hierop is verweerder een orgaan van een rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld en wordt voldaan aan de definitie van bestuursorgaan in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:9496](https://ec.europa.eu/ejustice/cases/netherlands/cases/ecli-nl-rbams-2019-9496)

JnB2020, 83

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-01-2020 (publ. 29-01-2019), 18/6431T

Awb 8:25 lid 1

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

VERTEGENWOORDIGING. I.c. bestaan er ernstige bezwaren tegen [de gemachtigde] als bedoeld in artikel 8:25, eerste lid, van de Awb. Bij deze beslissing heeft de rechtbank acht geslagen op (het belang van) de vrijheid van meningsuiting. Deze vrijheid is echter niet onbeperkt. In de context zoals hier (professionele gemachtigde; rechterlijke procedure) vindt die vrijheid (noodzakelijke en proportionele) begrenzingen waar de uitlatingen zodanig zijn dat ze leiden tot ernstige bezwaren in de zin van artikel 8:25 van de Awb. De onderhavige weigering is ook niet in strijd met het recht op een eerlijk proces zoals onder meer is gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6 EVRM. Verwijzing naar de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 16-08-2019 ([ECLI:NL:GHARL:2019:6597](https://ec.europa.eu/ejustice/cases/netherlands/cases/ecli-nl-gharl-2019-6597)).

[ECLI:NL:RBZWB:2020:341](https://ec.europa.eu/ejustice/cases/netherlands/cases/ecli-nl-rbzwb-2020-341)

JnB2020, 84

ABRS, 29-01-2020, 201901246/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8:75, 8:75a

PROCESKOSTEN. Van tegemoetkomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb is geen sprake als een in beroep bestreden besluit is gewijzigd wegens veranderde omstandigheden. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 8 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1084](#). I.c. heeft de Belastingdienst/Toeslagen de huurtoeslag van [appellant] over 2017 herzien en hoger vastgesteld wegens de inwilliging van het verzoek van [appellant] van 24 december 2018. Dit is een veranderde omstandigheid die zich ten tijde van het besluit van 28 juli 2018 niet voordeed. Daarom is de Belastingdienst/Toeslagen niet aan [appellant] tegemoetgekomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2020:258](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 85

MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-01-2020, SHE 18/2275

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e
Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv)

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv)

Verordening ruimte Noord-Brabant (hierna: VrNB)

WABO(-milieu). Geurhinder. Gelet op de technische complexiteit heeft de Minister in redelijkheid kunnen besluiten de Rgv te wijzigen en uit voorzorg de geuremissiefactoren van combiwassers gelijk te stellen met die van enkelvoudige wassers. De Minister stelt feitelijk de vaststelling van het mogelijk hogere rendement van combiwassers uit tot een later moment, in afwachting van nader onderzoek, uit voorzorg voor het milieu. Hoewel een meer evenwichtige regeling nadrukkelijk de voorkeur verdient, kan de rechtbank begrijpen dat de Minister het voorzorgbeginsel zwaar laat wegen, waarbij meespeelt dat de Minister streeft naar een spoedige aanpassing van de regeling. Daarom wordt er geen aanleiding gezien de wijziging van de Rgv onverbindend te verklaren. Evenmin wordt in dit geval aanleiding gezien de Rgv buiten toepassing te laten, omdat dit teveel indruist tegen de dwingend voorschreven wijze waarop volgens de Wgv de geurbelasting van een veehouderij moet worden bepaald.

Besluit waarbij verweerder de aanvraag van eiseres voor een omgevingsvergunning voor het veranderen/uitbreiden van een varkenshouderij buiten behandeling heeft gesteld. [...] Bij afzonderlijk besluit [...] (het bestreden besluit 2) heeft verweerder de aangevraagde omgevingsvergunning alsnog geweigerd. [...]

2.2 Tussen de aanvraag en het bestreden besluit 2 is de regelgeving gewijzigd.

- [...]

- Op 3 april 2018 is het rapport 'Evaluatie geurverwijdering door luchtwassystemen bij stallen' (verder: de Evaluatie) van Wageningen University & Research (WUR) naar de Tweede Kamer gestuurd. Op 1 mei 2018 is de internetconsultatie Regeling tot wijziging van de Regeling ammoniak en veehouderij en de Rgv (periodieke actualisatie emissiefactoren voor ammoniak en geur) gepubliceerd. Op 20 juli 2018 is de gewijzigde Rgv in werking getreden. Hierbij zijn de emissiefactoren voor de combiluchtwassers die door eiseres zijn aangevraagd, gewijzigd ten opzichte van de geuremissiefactoren in de Rgv zoals die gold ten tijde van de aanvraag.

3. In het bestreden besluit 2 heeft verweerder de aangevraagde omgevingsvergunning geweigerd, omdat niet wordt voldaan aan de stalderingseis van (artikel 35, lid 1, onder IV van) de (voormalige) VrNB en omdat niet wordt voldaan aan artikel 3, eerste en vierde lid, van de Wet geurhinder en veehouderij.

4. Tussen partijen is niet in geschil dat de aanvraag van eiseres op het moment van indienen voldeed aan de eisen van de toen geldende (oude) Verordening ruimte 2014 en de (oude) Rgv. De aanvraag van eiseres was in strijd met het bestemmingsplan en daarom heeft eiseres ook voor het afwijken van het bestemmingsplan omgevingsvergunning gevraagd. [...]

De verbindendheid van de wijziging van de Rgv van 20 juli 2018.

7. In deze zaak komt eiseres twee keer in aanvaring met de gewijzigde Rgv. De Rgv zoals die vóór 20 juli 2018 gold, kende aan de biologische combiwasser BWL 2009.12 (van oktober 2009) een geurreductie toe van 85%, overeenkomend met 3,5 Ou/m³ per dierplaats. Na wijziging kent de Rgv aan dit stalsysteem een geurverwijderingsrendement toe van 45% en is de geuremissiefactor voor de diercategorie vleesvarkens verhoogd van 3,5 naar 9,8 odour units per seconde per dier. Voor de ook toegepaste chemische combiwasser BWL 2006.14 is de geuremissiefactor voor diezelfde diercategorie verhoogd naar 12,5 ou/s/per dier (met een geurreductie van 30% in plaats van voorheen 70%). In de geldende omgevingsvergunning van 2007 is al sprake van een overbelaste situatie. Er kan slechts vergunning worden verleend met toepassing van artikel 3, vierde lid, van de Wgv. Door de verhoogde geuremissiefactoren op basis van de gewijzigde Rgv, is de aanvraag na de wijziging van de Rgv in strijd met artikel 3, vierde lid, van de Wgv. De gewijzigde geuremissiefactoren leiden ook tot een hogere cumulatieve geurbelasting (achtergrondbelasting). Hierdoor voldoet de aanvraag niet meer aan artikel 7.3 van de VrNB.

8.1 Volgens eiseres kan de wijziging van de Rgv niet door de beugel en moet deze wijziging onverbindend worden verklaard of ten minste in haar geval buiten toepassing worden gelaten. Volgens eiseres is het onderzoek dat ten grondslag heeft gelegen aan de wijziging niet representatief. [...]

8.3 De Minister heeft gereageerd op het beroepschrift van eiseres. De wijziging van de Rgv is gebaseerd op de evaluatie van de WUR. Deze evaluatie bestaat uit twee delen.

- Rapport 1081, Melse et.al. 'Evaluatie geurverwijdering door luchtwassystemen bij stallen. Deel 1: Oriënterend onderzoek naar werking gecombineerde luchtwassers en verschillen tussen geurlaboratoria', Wageningen, maart 2018.

- Rapport 1082, Melse et.al. 'Evaluatie geurverwijdering door luchtwassystemen bij stallen. Deel 2: Steekproef rendement luchtwassers in de praktijk', Wageningen, maart 2018.

Het tweede deel (het WUR 2 onderzoek) is een steekproef onder 29 combiwassers in Noord-Brabant en Gelderland waarmee volgens de Minister statistisch is onderbouwd dat combiwassers in de praktijk veel minder goed presteren en dus een veel lager rendement halen dan het rendement waarvan wordt uitgegaan in de oude Rgv. Uit voorzorg heeft de Minister daarom de emissiefactoren gewijzigd. De wijziging van de Rgv komt er op neer dat de oorspronkelijke emissiefactoren van biologische en chemische combiwassers zijn gelijkgesteld met de emissiefactoren van enkelvoudige biologische en chemische wassers. De Minister erkent dat het meetprotocol voor het bepalen van emissiefactoren van proefstallen niet is gevolgd. Dit meetprotocol is ook niet verplicht voorgeschreven. In de steekproef zijn de helft van de metingen in de winter en de andere helft in de zomer gedaan en is er volgens de Minister sprake van een betrouwbaar beeld. De Minister hecht veel waarde aan de deskundigheid van de WUR. De WUR heeft in het WUR 2 onderzoek opgemerkt dat de combiwassers feitelijk bestaan uit enkelvoudige wassers met een aanvullend watergordijn. Gelet op de werking van de enkelvoudige wassers is het volgens de WUR niet waarschijnlijk dat het aanvullende watergordijn leidt tot een grote toename in geurverwijdering. De Minister vindt het afwijken van de Rgv in individuele gevallen in strijd met de Wgv. Gelet op de in artikel 10 van de Wgv dwingend voorgeschreven methode voor het bepalen van de geurbelasting (namelijk volgens artikel 2, vijfde en zesde lid, van de Rgv) kan in individuele gevallen geen afwijkende geuremissiefactor worden bepaald.

8.4 De rechtbank heeft de StAB gevraagd of de resultaten van het WUR 2 onderzoek wat betreft het geurverwijderingsrendement voldoende representatief zijn te achten voor alle chemische combiwassers.

8.7 Naar aanleiding van de standpunten van partijen en het advies van de StAB oordeelt de rechtbank als volgt. De Rgv is een algemeen verbindend voorschrift. De vraag naar de verbindendheid van algemeen verbindende voorschriften wordt door de rechter exceptief getoetst. De rechter onderzoekt eerst of het voorschrift in strijd is met een hogere regeling (een wet of een internationaal verdrag). Daarna wordt onderzocht of het voorschrift in strijd is met een algemeen rechtsbeginsel. Bij die, niet rechtstreekse, toetsing van het algemeen verbindende voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer. De intensiteit van die beoordeling is afhankelijk van onder meer de beslissingsruimte die het vaststellend orgaan heeft, gelet op de aard en inhoud van de vaststellingsbevoegdheid en de daarbij te betrekken belangen. Die beoordeling kan materieel terughoudend zijn als de beslissingsruimte voortvloeit uit de feitelijke of technische complexiteit van de materie, dan wel als bij het nemen van de beslissing politiek-bestuurlijke afwegingen kunnen worden of zijn gemaakt. In dat laatste geval heeft de rechter niet de taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen wordt toegekend naar eigen inzicht vast te stellen. Wat betreft de in acht te nemen belangen en de weging van die belangen geldt dat de beoordeling daarvan intensiever kan zijn naarmate het algemeen verbindend voorschrift meer ingrijpt in het

leven van de belanghebbende(n) en daarbij fundamentele rechten aan de orde zijn (zie de conclusie van staatsraad-advocaat-generaal Widdershoven van 22 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3557](#) en de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 1 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2018](#)). Er zijn geen wettelijke regelingen waarin staat hoe een geuremissiefactor moet worden bepaald. Er zijn wel meetprotocollen, maar die zijn niet dwingend voorgeschreven. Dat betekent dat in dit geval de rechtbank uitsluitend toetst aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

8.8 Gelet op het StAB-advies is de rechtbank van oordeel dat de steekproef in het WUR2 onderzoek niet voldoende representatief is om een geurverwijderingsrendement van een bepaald type combiwasser of het gemiddelde geurverwijderingsrendement van chemische combiwassers vast te stellen. Gelet op het totale aantal vergunde chemische combiwassers in Nederland is het aantal onderzochte combiwassers in het WUR 2 onderzoek simpelweg te laag. De Minister stelt wel dat de biologische combiwassers hetzelfde werkingsprincipe hebben, maar vergeet om dan bij de beoordeling van de representativiteit het totale aantal vergunde biologische combiwassers op te tellen. De rechtbank is echter ook van oordeel dat op basis van de steekproef, de bevindingen van de WUR over het werkingsprincipe van de combiwassers en de overige metingen, de Minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het voldoende aannemelijk is dat de combiwassers niet het geurverwijderingsrendement halen waar de oude Rgv van uit ging. Eiseres betwist dat ook niet. De Minister heeft een voldoende verklaring gegeven voor de verkeerde bepaling van de rendementen van combiwassers in de oude Rgv. Dit kan zijn veroorzaakt doordat de rendementen veelal in Duitsland zijn bepaald onder andere omstandigheden (andere stallen met een hogere ventilatiecapaciteit). Ook dit heeft eiseres onvoldoende betwist.

8.9 De rechtbank beseft dat de Minister door de bevindingen in de Evaluatie voor een duivels dilemma is geplaatst. De Minister had ook de mogelijkheid om de Rgv pas te wijzigen nadat conform het geëigende meetprotocol nieuwe geurverwijderingsrendementspercentages waren bepaald. Het nadeel van deze keuze zou zijn geweest dat in de tussentijd vergunningen hadden kunnen worden verleend op basis van de oude geuremissiefactoren waarvan aannemelijk is dat die niet kloppen. Dat had kunnen leiden tot nadelige gevolgen voor omwonenden en het milieu. Met het oog op dit nadeel heeft de Minister geurverwijderingsrendementspercentages vastgesteld, waarvan vast staat dat die wel worden gehaald, vooruitlopend op nieuwe geurverwijderingsrendementsmetingen. Het nadeel van deze keuze is dat in de praktijk mogelijk hogere rendementen worden behaald, waardoor de regeling streng voor initiatiefnemers kan uitpakken. Gelet op de technische complexiteit van dit dilemma is de rechtbank van oordeel dat de Minister in redelijkheid heeft kunnen besluiten de Rgv te wijzigen en uit voorzorg de geuremissiefactoren van combiwassers gelijk te stellen met die van enkelvoudige wassers. De Minister stelt feitelijk de vaststelling van het mogelijk hogere rendement van combiwassers uit tot een later moment, in afwachting van nader onderzoek, uit voorzorg voor het milieu. Hoewel een meer evenwichtige regeling nadrukkelijk de voorkeur verdient, kan de rechtbank begrijpen dat de Minister het voorzorgsbeginsel zwaar laat wegen, waarbij meespeelt dat de Minister ter zitting heeft

aangegeven dat hij streeft naar een spoedige aanpassing van de regeling. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding de wijziging van de Rgv onverbindend te verklaren. De rechtbank ziet evenmin aanleiding in dit geval de Rgv buiten toepassing te laten, omdat dit teveel indruist tegen de dwingend voorschreven wijze waarop volgens de Wgv de geurbelasting van een veehouderij moet worden bepaald. Verweerder heeft terecht opgemerkt dat de metingen bij eiseres momentopnames betroffen.

9. Het beroep is dus ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2020:423](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-01-2020, SHE 19/1415 en SHE 19/1495 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:389](#));
- MK Rechtbank Overijssel, 23-01-2020 (publ. 27-01-2020), AWB 18/1121 ([ECLI:NL:RBOVE:2020:264](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 86

MK ABRS, 29-01-2020, 201900838/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Wet ruimtelijke ordening 6.2

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. DREMPEL. De jurisprudentie van de Afdeling brengt met zich dat de drempel van 5 procent van de waarde van de onroerende zaak ook aan de orde kan zijn buiten de twee specifieke situaties waarvoor dat is uitgemaakt (een inbreidingslocatie of een mengvorm van een inbreidingslocatie en een uitbreidingslocatie).

[...] tegemoetkoming in planschade toegekend.

[...] 14.3. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 2 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:530](#)) is bij waardevermindering van een onroerende zaak als gevolg van een normale maatschappelijke ontwikkeling, zoals woningbouw op een inbreidingslocatie van een bestaande woonkern, waarbij die woningbouw in de lijn der verwachtingen lag, een waardevermindering tot 5 procent van de waarde van de onroerende zaak, in verhouding tot de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, substantieel, maar niet zodanig zwaar dat deze schade niet voor rekening van de aanvrager kan worden gelaten. Dit betekent dat een waardevermindering tot 5 procent van de waarde van de onroerende zaak in deze categorie gevallen in beginsel tot het normale maatschappelijke risico van de aanvrager behoort.

Deze jurisprudentie wordt ook toegepast, indien de desbetreffende locatie geen zuivere inbreidingslocatie is, maar tevens de kenmerken van een uitbreidingslocatie vertoont. Zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 8 augustus 2018

[\(ECLI:NL:RVS:2018:2620\)](#).

14.4. Indien, zoals de rechtbank heeft overwogen, het plangebied een uitbreidingslocatie is en niet een inbreidingslocatie of een mengvorm van een inbreidingslocatie en een uitbreidingslocatie, is de onder 14.3 vermelde jurisprudentie weliswaar niet van toepassing, maar brengt dit op zichzelf nog niet met zich dat het in dit geval niet gerechtvaardigd is om een drempel van 5 procent van de waarde van de woning toe te passen. De hoogte van de drempel wordt immers bepaald door het antwoord op de vraag of en zo ja, in hoeverre de planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen valt, met dien verstande dat, gelet op artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro, de drempel bij indirecte planschade - planschade door een planologische verandering op de gronden van derden - minstens 2 procent van de waarde van de onroerende zaak is. Voor het antwoord op voormelde vraag is in ieder geval van belang of en zo ja, in hoeverre de planologische ontwikkeling, naar haar aard en omvang, binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past. Indien geheel aan beide indicatoren wordt voldaan, mag het bestuursorgaan een drempel van 5 procent van de waarde van de onroerende zaak toepassen. De jurisprudentie van de Afdeling brengt met zich dat die drempel ook aan de orde kan zijn buiten de twee specifieke situaties waarvoor dat is uitgemaakt. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:282](#)

Zie in soortgelijke zin de uitspraken van de Afdeling van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2020:280](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:287](#).

JnB2020, 87

MK ABRS, 29-01-2020, 201810265/1/A2

college van gedeputeerde staten van Limburg, appelland.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. OMVANG. Buitenring Parkstad Limburg. Hoewel de planologische ontwikkeling naar haar aard en omvang niet in de ruimtelijke structuur van de omgeving paste, heeft het college in dit geval een drempel van 3 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, mogen hanteren, omdat die ontwikkeling in het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid paste.

[...] tegemoetkoming in planschade [...] toegekend.

[...] 1. [wederpartij] is eigenaar van de woning [...] (hierna: de woning). Op [...] heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in de planschade, bestaande uit een vermindering van de waarde van de woning, die hij heeft geleden als gevolg van het provinciale inpassingsplan Buitenring Parkstad Limburg 2012 (hierna: het inpassingsplan). Het inpassingsplan, [...], is de planologische grondslag voor het realiseren van de zogenoemde Buitenring Parkstad Limburg (hierna: de BPL) op onder meer het dichtbij de woning gelegen gebied [...] (hierna: het plangebied).

[...] 7.4. Dat de planologische ontwikkeling op 18 juni 1999 [red: ten tijde van de aankoop van de woning] nog niet voorzienbaar was, sluit niet uit dat die ontwikkeling ten

tijde van de vaststelling van het inpassingsplan paste in het gedurende een reeks van jaren gevoerd ruimtelijke beleid, zodat de schade in ieder geval gedeeltelijk in de lijn der verwachtingen lag. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:875](#)) onder 9.1. De rechtbank heeft het verschil in beoordeling tussen de voorzienbaarheid en het normale maatschappelijke risico miskend. Daar komt bij dat in het bezwaarschrift, het rapport van adviesbureau Kraan & De Jong van 4 juni 2017, het beroepschrift en de schriftelijke uiteenzetting in hoger beroep niet is bestreden dat - naar het college heeft gesteld - de aanleg van de BPL en de daarbij behorende aan- en afritten en rotondes een normale maatschappelijke ontwikkeling is die paste in het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid. Dit rechtvaardigt de toepassing van een hogere drempel dan het wettelijk minimumforfait van artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro. Dat de aanleg van de BPL in het plangebied in strijd was met het oude planologische regime, brengt verder niet met zich dat, naar [wederpartij] in het beroepschrift heeft aangevoerd, de ontwikkeling niet in de lijn der verwachtingen lag.

Hoewel de planologische ontwikkeling, naar het college ter zitting van de Afdeling heeft erkend, naar haar aard en omvang niet in de ruimtelijke structuur van de omgeving paste, heeft het college in dit geval een drempel van 3 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, mogen hanteren, omdat die ontwikkeling in het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid paste. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:281](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 88

MK ABRS, 29-01-2020, 201901354/1/A1 e.v.

algemeen bestuur van het waterschap Amstel Gooi en Vecht.

Waterwet 5.4

Awb 8:69a

Wet natuurbescherming (hierna: Wna)

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 7.2a lid 1

WATERWET. Ook bij een noodwaterberging zijn drie elementen te onderscheiden zoals deze bij een waterberging zijn te onderscheiden, te weten de planologische aanwijzing, de aanleg en inrichting en de ingebruikstelling van het gebied. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 25 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW3861](#).

RELATIVITEITSVEREISTE. Het relativiteitsvereiste staat er i.c. aan in de weg dat het bij de rechtbank bestreden besluit tot vaststelling van het projectplan wordt vernietigd als gevolg van het betoog van LTO Noord en anderen dat er een passende beoordeling en een MER ontbreekt.

Besluit waarbij het algemeen bestuur het "Projectplan Noodoverloopgebied De Ronde Hoep" heeft vastgesteld. [...]

Drie bij waterberging te onderscheiden elementen

4. LTO Noord en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 25 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW3861](#), heeft overwogen dat bij waterberging drie elementen te onderscheiden zijn, te weten de planologische aanwijzing, de aanleg en inrichting en de ingebruikstelling van het gebied en dat in deze procedure alleen de aanleg en inrichting aan de orde is. Zij wijzen erop dat in de uitspraak van de Afdeling van 25 april 2012 een aanwijzing als regulier bergingsgebied aan de orde was en niet als noodoverloopgebied. [...]

4.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat ook bij noodwaterberging deze drie elementen kunnen worden onderscheiden en dat de aanwijzing van de polder als noodoverloopgebied een planologische aanwijzing is. Die aanwijzing heeft plaatsgevonden in het bestemmingsplan "Facetherziening Noodoverloop De Ronde Hoep", waarover de uitspraak van de Afdeling van heden, [ECLI:NL:RVS:2020:221](#), gaat. Hierbij maakt de Afdeling de kanttekening dat dit onderscheid primair de aard van de betrokken besluiten betreft en niet wegneemt dat bij de motivering van de onderscheiden besluiten ook aspecten aan de orde komen die meer tot een van de andere besluiten behoren. Dit leidt tot enige overlap. Daarom zal de Afdeling in deze uitspraak op onderdelen verwijzen naar de uitspraak over het bestemmingsplan. Ook wordt in de uitspraak over het bestemmingsplan naar deze uitspraak verwezen.

LTO Noord en anderen stellen terecht dat het noodoverloopgebied, anders dan een bergingsgebied, niet wordt aangewezen op de legger. In artikel 5.1, eerste lid, van de Waterwet is bepaald dat de beheerder zorg draagt voor de vaststelling van een legger, waarin is omschreven waaraan waterstaatswerken naar ligging, vorm, afmeting en constructie moeten voldoen. In artikel 1 van de Waterwet is bepaald dat onder 'waterstaatswerk' een oppervlaktewaterlichaam, bergingsgebied, waterkering of ondersteunend kunstwerk wordt verstaan. Hieruit volgt dat uitsluitend de ondersteunende kunstwerken, en niet het noodoverloopgebied zelf, een waterstaatswerk zijn en op de legger worden opgenomen, terwijl een bergingsgebied wel een waterstaatswerk is. Dit verschil maakt echter niet dat het onderscheid in drie elementen niet kan worden gemaakt. Zoals in de uitspraak van de Afdeling van 25 april 2012 is overwogen, heeft de wetgever de aanwijzing op de legger noodzakelijk geacht voor de bepaling van de exacte grenzen van het gebied waar de duldplicht van artikel 5.26 van de Waterwet geldt. Aangezien deze duldplicht niet geldt bij een noodoverloopgebied, bestaat deze noodzaak daarbij ook niet.

Hierbij is verder van belang dat voor het gebruik van een noodoverloopgebied, anders dan bij een bergingsgebied, wel een afzonderlijk besluit nodig is. Dat besluit moet in voorkomend geval worden genomen op basis van het noodrecht. Zie in dit verband de uitspraak van de Afdeling van heden over het bestemmingsplan, [ECLI:NL:RVS:2020:221](#). Het betoog faalt.

Nadelige gevolgen

5. De Voetangel en Stichting De Ronde Hoep betogen dat zij, door de wijze waarop het projectplan is ingevuld, in een nadelige positie zijn komen te verkeren.

5.1. De rechtbank heeft terecht, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 14 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3310](#), overwogen dat het niet zo is dat er

geen nadelige gevolgen mogen optreden als gevolg van het projectplan. Artikel 5.4, tweede lid, van de Waterwet vereist dat het projectplan een beschrijving bevat van de te treffen voorzieningen om de nadelige gevolgen van de uitvoering van het werk ongedaan te maken of te beperken. In het projectplan is omschreven welke nadelige gevolgen kunnen optreden, welke voorzieningen worden en kunnen worden getroffen om die nadelige gevolgen ongedaan te maken of te beperken en welke mogelijkheden er zijn om een financiële vergoeding te krijgen voor het treffen van die maatregelen en voor schade als gevolg van de inzet van het noodoverloopgebied.

Het betoog faalt.

Passende beoordeling en milieueffectrapport

6. LTO Noord en anderen betogen dat de rechtbank heeft miskend dat een passende beoordeling als bedoeld in de Wnb en een milieueffectrapport (MER) opgesteld hadden moeten worden. Volgens hen veroorzaken de aanlegwerkzaamheden stikstofdepositie op het Natura-2000 gebied "Botshol" en kunnen significante negatieve effecten niet op voorhand worden uitgesloten.

6.1. In de uitspraak van heden over het bestemmingsplan, [ECLI:NL:RVS:2020:221](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste eraan in de weg staat dat het in die uitspraak bestreden besluit wordt vernietigd als gevolg van het betoog van LTO Noord en anderen dat het plan leidt tot significant negatieve effecten op het Natura 2000-gebied "Botshol". Daartoe is overwogen dat de ingeroepen normen uit de Wnb primair tot doel hebben om het belang van de natuurbescherming te dienen en kennelijk niet strekken tot bescherming van de agrarische sector waarvoor LTO Noord opkomt. Verder is overwogen dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van de belangen van de omwonenden, behorend tot LTO Noord en anderen, omdat het Natura 2000-gebied "Botshol" geen deel uitmaakt van hun directe leefomgeving en daarom geen duidelijke verwevenheid bestaat van hun individuele belangen bij het behoud van een goede kwaliteit van hun directe leefomgeving met het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen.

Om diezelfde redenen staat ook in deze procedure het relativiteitsvereiste er aan in de weg staat dat het bij de rechtbank bestreden besluit tot vaststelling van het projectplan wordt vernietigd als gevolg van het betoog van LTO Noord en anderen dat geen passende beoordeling als bedoeld in de Wnb is gemaakt. De Afdeling zal dit betoog daarom niet inhoudelijk bespreken.

6.2. In artikel 7.2a, eerste lid, van de Wm is bepaald dat een milieueffectrapport moet worden gemaakt bij de voorbereiding van een op grond van een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling verplicht vast te stellen plan waarvoor, in verband met een daarin opgenomen activiteit, een passende beoordeling moet worden gemaakt op grond van artikel 2.8, eerste lid, van de Wnb.

In dit artikel is kort samengevat bepaald dat als een passende beoordeling als bedoeld in de Wnb moet worden gemaakt, ook een MER moet worden gemaakt. Zoals hiervoor is overwogen, strekken de bepalingen uit de Wnb kennelijk niet tot bescherming van de belangen van LTO Noord en anderen. De Afdeling is van oordeel dat een redelijke toepassing van het relativiteitsvereiste met zich brengt dat belanghebbenden die zich

niet kunnen beroepen op de normen van de Wnb, omdat die normen kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen, zich evenmin op die normen kunnen beroepen ten behoeve van het betoog dat een MER moest worden gemaakt. Dit betekent dat het betoog van LTO Noord en anderen dat op grond van artikel 7.2a van de Wet milieubeheer een MER moest worden gemaakt omdat een passende beoordeling moest worden gemaakt, op grond van artikel 8:69a van de Awb niet kan leiden tot vernietiging van het bij de rechtbank bestreden besluit tot vaststelling van het projectplan. De Afdeling zal dit betoog daarom evenmin inhoudelijk bespreken.

6.3. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien het bij haar bestreden besluit tot vaststelling van het projectplan te vernietigen wegens het ontbreken van een passende beoordeling en een MER. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:222](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2020, 89

MK Rechtbank Amsterdam, 20-06-2019 (publ. 23-01-2020), AMS 17/7375

burgemeester van Amsterdam, verweerder.

Gemeentewet 172, lid 3, 174a lid 1

OPENBARE ORDE. Bevel tot sluiting woning voor de duur van drie maanden op grond van artikel 174a, eerste lid, van de Gemeentewet en 172, derde lid, van de Gemeentewet is niet rechtmatig. In portiek woning is explosief afgegaan. Niet is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 174a, eerste lid, van de Gemeentewet, nu de verstoring van de openbare orde in dit geval het gevolg was van een projectiel die van buitenaf op het naast de woning gelegen portiek is gegooid en derhalve niet van een gedraging vanuit het bij de woning behorende 'erf'.

De sluiting voldoet evenmin aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet. De woning is pas een maand na de ontploffing gesloten. Er kan dus niet gesproken worden van een onmiddellijke reactie op een verstoring van de openbare orde. Daarnaast kan de sluiting voor een periode van drie maanden niet worden aangemerkt als een maatregel van korte duur.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:4343](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 90

MK CRvB, 30-01-2020, 19/935 AW, 19/936 AW

korpschef van politie.

Grondwet 11

AMBTENARENRECHT. Weigering verstrekking DNA ten behoeve van de DNA-eliminatiebank. Strijd met artikel 11 Grondwet. De korpschef mocht niet besluiten om appellanten, vanwege hun weigering DNA af te staan, geen werkzaamheden te laten verrichten op de Maatwerk en Maatwerk-Plus plaatsen delict.

Raad: 4.1. De besluiten van 2 januari 2018 strekken ertoe dat appellanten een deel van hun reguliere werkzaamheden niet mogen verrichten, namelijk het verrichten van werkzaamheden op de Maatwerk en Maatwerk-Plus plaatsen delict. Dit verandert pas wanneer zij hun DNA ten behoeve van de DNA-eliminatiebank afstaan. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat de korpschef aldus rechtspositionele gevolgen heeft verbonden aan de weigering van appellanten om DNA af te staan ten behoeve van de DNA-eliminatiebank.

4.2. De Raad ziet aanleiding de rechtmatigheid van de besluiten van de korpschef in de eerste plaats te beoordelen aan de hand van artikel 11 van de Grondwet. Op grond van deze bepaling heeft ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen. Dit brengt mee dat een bevoegdheid tot het, zonder daadwerkelijk vrijwillig gegeven toestemming van de betrokkene, inbreuk maken op dat recht door het van zijn lichaam afnemen van daarvan deel uitmakend materiaal, zoals wangslijm, slechts kan berusten op een beperking van dat recht die bij of krachtens de wet uitdrukkelijk is voorzien (vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 2 juli 1990, [ECLI:NL:HR:1990:ZC8571](#)).

4.3. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat appellanten voor het afstaan van hun DNA geen keuze is geboden op basis van daadwerkelijke vrijwilligheid. Daartoe wordt overwogen dat toestemming niet mag worden geacht vrijelijk te zijn verleend indien de betrokken ambtenaar geen echte of vrije keuze heeft of zijn toestemming niet kan weigeren of intrekken zonder nadelige gevolgen. Appellanten hebben geen vrije keuze gehad, reeds omdat zij hun toestemming niet konden weigeren zonder (aanzienlijke) nadelige gevolgen.

4.4. Tussen partijen is niet in geschil dat de korpschef geen bij of krachtens de wet uitdrukkelijk voorziene bevoegdheid heeft tot het, zonder daadwerkelijk vrijwillig gegeven toestemming, afnemen van wangslijm van medewerkers van de politie ten behoeve van de DNA-eliminatiebank. Nu in dit geval een wettelijke grondslag ontbreekt is de beperking door de korpschef van het grondrecht van appellanten op onaantastbaarheid van het lichaam in strijd met artikel 11 van de Grondwet.

4.5. De grote mate van vrijheid van de korpschef bij de inrichting van zijn organisatie gaat echter niet zover dat daarmee een ongeoorloofde inbreuk gemaakt mag worden op de grondrechten van de politiemedewerkers. De korpschef mocht daarom niet besluiten om appellanten, vanwege hun weigering DNA af te staan, geen werkzaamheden te laten verrichten op de Maatwerk en Maatwerk-Plus plaatsen delict.

4.6. Uit het voorgaande volgt dat de hoger beroepen van appellanten slagen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:66](#)

JnB2020, 91

CRvB, 23-01-2020, 19/1964 AW

staatssecretaris van Financiën.

AMBTENARENRECHT. INVESTERINGSAGENDA BELASTINGDIENST. Voor zover het hoger beroep van appellant zich richt tegen het beleid als zodanig, in het bijzonder de daarin vastgelegde datum van 1 maart 2020, moet voorop worden gesteld dat het doel van dit beleid is het vertrek op eigen verzoek aantrekkelijk te maken en niet het bieden van een inkomensgarantie- of prepensioenregeling. Het beleid voorziet niet in de mogelijkheid tot het vooraf maken van aanvullende afspraken zoals appellant heeft verzocht. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat de staatssecretaris hiermee de grenzen van een redelijke beleidsbepaling niet te buiten is gegaan. Hierbij wordt mede in aanmerking genomen dat dit beleid met instemming van het GOBD tot stand is gekomen. De Raad is van oordeel dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de staatssecretaris had moeten afwijken van het door hem gevoerde beleid. Zoals is overwogen, is het doel van het beleid niet het bieden van een inkomensgarantie- of prepensioenregeling. Het stond appellant vrij om al dan niet te kiezen voor uitstroom onder toekenning van een stimuleringspremie. Verder was ten tijde van de besluitvorming een eventuele verschuiving van de ingangsdatum van het Keuzepensioen een toekomstige, op dat moment nog onzekere, gebeurtenis. De staatssecretaris kon zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat alleen als zich na het sluiten van de vaststellingsovereenkomst een hele bijzondere situatie zou voordoen, aan de hand van de dan geldende omstandigheden en impact van een eventuele wijziging, zou worden beoordeeld of een financiële regeling voor appellant zou moeten worden getroffen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:141](https://ecli.nl/CRVB:2020:141)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2020, 92

MK CRvB, 23-01-2020, 17/7490 WW

Raad van bestuur van het Uww.

WW 3 lid 1

WERKLOOSHEID. ZORGOVEREENKOMST. GEZAGSRELATIE TUSSEN APPELLANT EN BROER. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij vanaf (in ieder geval) 1 juli 2008 in een privaatrechtelijke dienstbetrekking stond tot zijn broer en werknemer is geweest in de zin van artikel 3, eerste lid, van de WW. Het Uww heeft daarom op goede gronden besloten dat appellant per 1 augustus 2016 geen recht heeft op een WW-uitkering.

Raad: 4.6. [...] Het hof heeft overwogen dat de omstandigheden van de arbeidsverhouding (zorgkarakter, zorg verleend door broer, onder de regie van de

moeder van appellant en zijn broer) maken dat al betwijfeld kan worden of tussen partijen sprake was van een gezagsrelatie, maar dat die gezagsrelatie in ieder geval aan de zorgovereenkomst is komen te ontvallen doordat de broer op 15 december 2015 – mede op verzoek van appellant – onder curatele is gesteld en appellant is benoemd tot (mede-)curator van de broer. Daarmee is volgens het hof niet te verenigen dat een onder curatele gestelde gezag uitoefent over zijn curator in het kader van een tussen hen bestaande arbeidsrelatie.

4.7. Appellant heeft ter onderbouwing van zijn stelling dat hij per (in ieder geval) 1 juli 2008 een arbeidsovereenkomst met zijn broer heeft gesloten een zorgovereenkomst/arbeidsovereenkomst overgelegd van 15 juni 2005 tot en met 15 augustus 2005, een zorgovereenkomst/arbeidsovereenkomst van 1 mei 2007 tot en met 31 juli 2007 en een wijziging zorgovereenkomst per 1 januari 2016. Hiermee heeft appellant echter niet aannemelijk gemaakt dat partijen hebben beoogd een arbeidsovereenkomst te sluiten per 1 juli 2008. De zorgovereenkomsten/arbeidsovereenkomsten uit 2005 en 2007 zien ieder op een korte, afgesloten periode en hebben op zichzelf geen betekenis voor de vanaf 1 juli 2008 tussen appellant en zijn broer bestaande rechtsverhouding. Verder is er geen overeenkomst overgelegd per 1 juli 2008, en kan uit de wijziging zorgovereenkomst per 1 januari 2016 niet gedestilleerd worden wat partijen voor ogen stond bij het aangaan van de rechtsverhouding per 1 juli 2008. Appellant heeft ook niet kunnen toelichten welke afspraken hij heeft gemaakt met zijn broer bij de aanvang van de arbeidsverhouding.

4.8. Appellant heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat de feitelijke invulling van de tussen hem en zijn broer bestaande rechtsverhouding zodanig was dat sprake is geweest van een arbeidsovereenkomst. Appellant heeft weliswaar gesteld dat zijn broer zich altijd als werkgever heeft gedragen en dat zijn broer de tijdstippen en de inhoud van het werk bepaalde en de manier waarop het werk moest worden verricht, maar hij heeft nagelaten deze stelling te onderbouwen aan de hand van objectieve en controleerbare gegevens. Gelet op het feit dat appellant aannemelijk dient te maken dat sprake is van een arbeidsovereenkomst had dat wel op zijn weg gelegen. Ter onderbouwing van zijn stelling dat sprake was van een arbeidsovereenkomst heeft appellant erop gewezen dat uit loonstroken blijkt dat de Svb loonheffing heeft ingehouden op zijn loon en premies WW/WIA heeft afgedragen, en dat in Suwinet staat vermeld dat vanaf 1 juli 2008 sprake was van een arbeidsovereenkomst. Aan appellant kan worden toegegeven dat deze omstandigheden wel aanwijzingen zijn dat mogelijk sprake is van een arbeidsovereenkomst, maar dat afdracht en vermelding op zich niet bepalend zijn voor werknemerschap in de zin van de werknemersverzekeringen. Voorts is van betekenis dat de kantonrechter, na een verzoek van appellant en zijn moeder daartoe, zijn broer op 15 december 2015 onder curatele heeft gesteld wegens zijn lichamelijke of geestelijke toestand, met benoeming van appellant en zijn moeder tot curatoren. Hieruit blijkt dat in ieder geval vanaf 15 december 2015 geen sprake was van een gezagsverhouding tussen appellant en zijn broer. Het is immers niet voorstelbaar dat een onder curatele gestelde persoon gezag uitoefent over zijn curator in het kader van een tussen hen bestaande arbeidsrelatie. Dat appellant, zoals hij heeft gesteld, aan de benoeming als curator geen

enkele uitvoering heeft gegeven, heeft hij niet met objectieve en controleerbare gegevens onderbouwd. De enkele summier verklaring van zijn moeder, mede-curator, is daartoe onvoldoende.

4.9. Conclusie is dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanaf (in ieder geval) 1 juli 2008 in een privaatrechtelijke dienstbetrekking stond tot zijn broer en werknemer is geweest in de zin van artikel 3, eerste lid, van de WW. Het Uvw heeft daarom op goede gronden besloten dat appellant per 1 augustus 2016 geen recht heeft op een WW-uitkering.

[ECLI:NL:CRVB:2020:156](https://ecli.nl/crvb/2020/156)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 93

MK Rechtbank Gelderland, 22-01-2020 (publ. 27-01-2020), 18/6360

Raad van Bestuur van het CIZ, verweerder.

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.3

Besluit langdurige zorg (Blz) 3.2.4

Beleidsregels indicatiestelling Wlz 2018 (Beleidsregels) 2.6.4

WET LANGDURIGE ZORG. PGB. 24-UURSZORG. INGANGSDATUM INDICATIE.

BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. Er zijn geen aanknopingspunten waaruit is af te leiden dat het reeds ontvangen van zorg inhoudt dat al sprake moet zijn van een Wlz-indicatie. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder in zijn beleid ten onrechte als voorwaarde stelt dat reeds sprake is van een Wlz-indicatie. Uit de tekst van artikel 3.2.4, tweede lid, van het Blz vloeit vervolgens voort dat, omdat eiseres op grond van het indicatiebesluit is aangewezen op in de wet geregelde zorg, het indicatiebesluit moet terugwerken tot en met de dag waarop de zorg is aangevangen. Voor zover in de Beleidsregels is bepaald dat de ingangsdatum maximaal vijf dagen ligt voordat de aanvraag bij verweerder is binnengekomen, is de rechtbank van oordeel dat dit het bepaalde in artikel 3.2.4., tweede lid, van het Blz ten onrechte inperkt.

Rechtbank: 3. Het geschil tussen partijen gaat uitsluitend over de ingangsdatum van de indicatie. [...]

5. De rechtbank overweegt als volgt. Verweerder heeft niet weersproken dat er in dit geval door het plotseling wegvallen van de mantelzorger van eiseres sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 3.2.4, tweede lid, van het Blz.

Verweerder heeft zich echter op het standpunt gesteld dat de in dit artikel opgenomen uitzondering zich hier niet voordoet omdat in artikel 3.2.4, tweede lid, van de Beleidsregels als gezegd, is opgenomen dat het bij de uitzondering van bijzondere omstandigheden moet gaan om het reeds ontvangen van 'Wlz-zorg'. Verweerder heeft daarover ter zitting toegelicht, dat dit betekent dat al sprake moet zijn van een Wlz-indicatie. Daarvan was bij eiseres nog geen sprake. De rechtbank is van oordeel dat deze uitleg van verweerder van het begrip 'zorg' geen juiste uitleg van artikel 3.2.4, tweede

lid van het Blz is. Uit de tekst van artikel 3.2.4, tweede lid, van het Blz volgt immers dat het moet gaan om het reeds ontvangen van 'zorg' en niet om het reeds hebben van een Wlz-indicatie. 'Zorg' wordt in artikel 1.1.1 van de Wlz gedefinieerd als 'zorg en overige diensten als bedoeld in artikel 3.1.1. van de Wlz'. Artikel 3.1.1 van de Wlz bepaalt welke vormen van zorg het op grond van de Wlz verzekerde pakket omvat. Er zijn geen aanknopingspunten waaruit is af te leiden dat het reeds ontvangen van zorg inhoudt dat al sprake moet zijn van een Wlz-indicatie. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder in zijn beleid ten onrechte als voorwaarde stelt dat reeds sprake is van een Wlz-indicatie.

6.1. In artikel 2.6.4 van de Beleidsregels is opgenomen dat verweerder, als op de datum van de aanvraag al zorg wordt verleend, binnen twee weken beslist. Voorwaarde daarbij is dat bij de aanvraag voldoende (medische) informatie beschikbaar is om te kunnen vaststellen dat de verzekerde recht heeft op de Wlz. Volgens de Beleidsregels is de ingangsdatum van de indicatie dan de datum dat de aanvraag bij verweerder is binnengekomen of maximaal vijf dagen daarvoor als de zorg eerder is gestart.

6.2. Vast staat dat eiseres vanaf eind juli 2018 al 24-uurszorg ontving, omdat de mantelzorg acuut en onverwacht uitviel. Eiseres ontving op het moment van de aanvraag dus feitelijk al zorg die kan worden gekwalificeerd als Wlz-zorg. Niet bestreden is dat bij de aanvraag voldoende informatie beschikbaar was om te kunnen vaststellen dat eiseres recht heeft op zorg op grond van de Wlz. Dit betekent dat verweerder op grond van artikel 3.2.4, tweede lid, van het Blz uiterlijk binnen twee weken een indicatiebesluit had moeten nemen.

6.3. Uit de tekst van artikel 3.2.4, tweede lid, van het Blz vloeit vervolgens voort dat, omdat eiseres op grond van het indicatiebesluit is aangewezen op in de wet geregelde zorg, het indicatiebesluit moet terugwerken tot en met de dag waarop de zorg is aangevangen. Voor zover in de Beleidsregels is bepaald dat de ingangsdatum maximaal vijf dagen ligt voordat de aanvraag bij verweerder is binnengekomen, is de rechtbank van oordeel dat dit het bepaalde in artikel 3.2.4., tweede lid, van het Blz ten onrechte inperkt.

6.4. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de ingangsdatum van de indicatie van eiseres had moeten worden bepaald op 25 juli 2018, de datum waarop de zorgverlening door Home Instead Thuiservice B.V. is gestart.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:270](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 94

MK ABRS, 29-01-2020, 201809138/1/A3

burgemeester van Heerlen, appelllant.

Gemeentewet 174

Algemene Plaatselijke Verordening 2012 (APV) 2:30, 3:20
Beleidsregel horecasanctiebeleid Heerlen

APV. OPENBARE ORDE. Sluiting horeca-inrichting (sisha-lounge) voor 12 maanden met toepassing van artikel 174, tweede lid, van de Gemeentewet, de artikelen 2:30, eerste lid, en 3:20, eerste lid, onder c, van de APV en de beleidsregel horecasanctiebeleid Heerlen. De burgemeester heeft beleidsruimte bij het bepalen van de sluitingsduur. De beleidsregel geeft de burgemeester in een geval als dit, waarbij een steekincident met verwonding heeft plaatsgevonden dat kan worden gekwalificeerd als een ernstige verstoring van de openbare orde, een keuze in de sluitingsduur, met een maximale duur van 12 maanden. In dit geval heeft de burgemeester de horeca-inrichting in redelijkheid voor de duur van 12 maanden kunnen sluiten.

[ECLI:NL:RVS:2020:293](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB2020, 95

MK ABRS, 29-01-2020, 201903394/1/A3

algemene rijksarchivaris.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG)

Archiefwet 1995 14, 15

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: de Wbp) 16, 23 lid 2

Uitvoeringswet Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: de UAVG) 22, 24 lid 2 aanhef en onder c

Besluit houdende beperking aan de openbaarheid van het archief van de Rijksvreemdelingendienst (RVD) en taakvoorgangers over de periode 1918-1945 3, 16, 23, 24

AVG. I.c. is niet voldaan aan de voorwaarde van artikel 24, aanhef en onder c, van de UAVG dat het vragen van uitdrukkelijke toestemming aan een betrokkene om gegevensverwerking onmogelijk blijkt of een onevenredige inspanning kost. Er is geen grond voor het oordeel dat deze voorwaarde zich niet verdraagt met punt 158 van de considerans van de AVG. Omdat [appellante] een beroep doet op de uitzonderingsgrond van artikel 24, aanhef en onder c, van de UAVG dient zij aannemelijk te maken dat het vragen van uitdrukkelijke toestemming aan betrokken personen niet mogelijk is of een onevenredige inspanning kost. Het lag niet op de weg van de rijksarchivaris om zich ervan te vergewissen dat de betrokken personen geen bezwaar hebben tegen raadpleging door [appellante] van hun persoonsgegevens.

Besluit waarbij de rijksarchivaris het verzoek van [appellante] tot raadpleging van persoonsdossiers in het archief van de Rijksvreemdelingendienst (hierna: RVD) heeft afgewezen. [...]

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op haar beroepsgrond dat de rijksarchivaris heeft nagelaten haar verzoek te beoordelen aan de hand van de Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG). [...]

4.1. Het archief van de RVD is overgebracht naar het Nationaal Archief. Bij verklaring van overbrenging van 14 december 2000 zijn aan de openbaarheid van een deel van de archiefbescheiden beperkingen gesteld met het oog op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van nog levende personen. Bij het besluit beperkingen openbaarheid zijn bepaalde beperkingen opgeheven. Omdat [appellante] persoonsdossiers wil raadplegen ten behoeve van wetenschappelijk onderzoek, staat het besluit beperkingen openbaarheid, gelet op artikel 3 van dat besluit, daaraan niet in de weg. De rijksarchivaris heeft zich op het standpunt gesteld dat [appellante] niet heeft aangetoond dat het vragen van uitdrukkelijke toestemming onmogelijk blijkt of een onevenredige inspanning kost. Die voorwaarde staat in artikel 23, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wbp.

4.2. Voor zover [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op haar beroepsgrond dat haar verzoek niet is getoetst aan de AVG, overweegt de Afdeling als volgt. De AVG en de Uitvoeringswet AVG zijn op 25 mei 2018 in werking getreden. Anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan, waren de AVG en de UAVG, zoals de rijksarchivaris ter zitting heeft erkend, ten tijde van het besluit van 5 juni 2018 van toepassing en niet de Wbp. Omdat de rechtbank niet heeft onderkend dat de rijksarchivaris aan dit besluit niet het juiste wettelijke kader ten grondslag heeft gelegd en dit besluit dus niet op een deugdelijke motivering berust, slaagt het betoog van [appellante].

De Afdeling zal de beroepsgrond dat haar verzoek niet is getoetst aan de AVG en de UAVG alsnog beoordelen. Indien aan de voorwaarden van artikel 24 van de UAVG is voldaan, zoals vermeld onder a tot en met d, is het verbod van artikel 22 van die wet om bijzondere categorieën van persoonsgegevens te verwerken ten behoeve van wetenschappelijk onderzoek niet van toepassing. Indien aan de voorwaarden van artikel 23, tweede lid, van de Wbp is voldaan, zoals vermeld onder a tot en met d, is het verbod van artikel 16 van die wet om bijzondere categorieën van persoonsgegevens te verwerken ten behoeve van wetenschappelijk onderzoek niet van toepassing. Artikel 23, tweede lid, onder c, van de Wbp en artikel 24, tweede lid, onder c, van de UAVG bevatten dezelfde voorwaarde. Het gaat om de voorwaarde dat het vragen van uitdrukkelijke toestemming aan een betrokkene om gegevensverwerking onmogelijk blijkt of een onevenredige inspanning kost.

Voor zover [appellante] betoogt dat de voorwaarde in artikel 24, aanhef en onder c, van de UAVG zich niet verdraagt met punt 158, ziet de Afdeling voor dat oordeel geen grond. In punt 158 van de considerans van de AVG staat: "[...]. De lidstaten moeten tevens worden gemachtigd om te bepalen dat persoonsgegevens voor archiveringsdoeleinden verder mogen worden verwerkt, bijvoorbeeld met het oog op het verstrekken van specifieke informatie over het politiek gedrag onder voormalige totalitaire regimes, over genocide, misdaden tegen de menselijkheid, met name de Holocaust, of over oorlogsmisdaden." Uit punt 158 volgt niet dat er in het kader van wetenschappelijk

onderzoek in verband met de Holocaust geen voorwaarden aan gegevensverwerking mogen worden gesteld.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat [appellante] niet heeft aangetoond dat het vragen van uitdrukkelijke toestemming onmogelijk is of een onevenredige inspanning kost. Ook heeft zij niet aangetoond dat het niet mogelijk is om aan bewijzen van overlijden te komen. [...] Aan de voorwaarde van artikel 24, aanhef en onder c, van de UAVG is daarom niet voldaan. [...]

4.4. Omdat [appellante] een beroep doet op de uitzonderingsgrond van artikel 24, aanhef en onder c, van de UAVG van het verbod op het verwerken van bijzondere categorieën van persoonsgegevens dient zij aannemelijk te maken dat het vragen van uitdrukkelijke toestemming aan betrokken personen niet mogelijk is of een onevenredige inspanning kost. Anders dan [appellante] betoogt, lag het niet op de weg van de rijksarchivaris om zich ervan te vergewissen dat de betrokken personen geen bezwaar hebben tegen raadpleging door [appellante] van hun persoonsgegevens. [appellante] heeft in dit verband een beroep gedaan op de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 18 december 2018 [Red.: [ECLI:NL:RBAMS:2018:9101](#)]. De rechtbank heeft in een geding tussen de Stichting Onderzoek Oorlogsmisdaden en de rijksarchivaris geoordeeld dat, voor zover de rijksarchivaris het recht op privacy inroept hij zich ervan zal moeten vergewissen of de betrokken personen ook daadwerkelijk een beroep doen op dit recht. Bij uitspraak van 24 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4453](#), heeft de Afdeling uitspraak gedaan in het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Amsterdam en geoordeeld dat het oordeel op dit punt van de rechtbank niet juist is. Daargelaten dat in die zaak niet ter beoordeling staat of aan de uitzonderingsgrond van artikel 24, aanhef en onder c, van de UAVG is voldaan, kan het beroep op de uitspraak van de rechtbank Amsterdam [appellante] dus niet baten.

4.5. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:251](#)

JnB2020, 96

MK Rechtbank Midden-Nederland, 10-01-2020 (publ. 29-01-2020), UTR 19/608

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 9 lid 2 aanhef en onder a, 58 lid 2 onder d

Uitvoeringswet AVG 22 lid 2 aanhef en onder a

BESLUIT. Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen de Vereniging Zorgaanbieders voor Zorgcommunicatie (hierna: VZVZ) als beheerder van het Landelijk Schakelpunt (LSP). De zorgverlener is in beginsel verantwoordelijk voor de juiste aanmelding van de patiënt, maar VZVZ houdt voldoende toezicht om onterechte aanmeldingen en daaruit volgend onrechtmatige verwerking van persoonsgegevens te voorkomen. De enkele fouten die desondanks zullen voorkomen, maken het systeem als zodanig niet onrechtmatig en verweerder hoeft, gelet op de inspanningen die VZVZ al verricht, geen handhavinginstrumenten in te zetten.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:73](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake no. [ECLI:NL:RBMNE:2020:74](https://ecli.nl/RBMNE:2020:74).

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2020, 97

MK ABRS, 29-01-2020, 201901695/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet (oud) (Hw (oud)) 30

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv)

HUISVESTING. BOETE. VRIJSTELLINGSBEPALING Hv ONVERBINDEND.

Ingevolge artikel 35, eerste lid, van de Hw is de gemeenteraad bevoegd in de Hv te bepalen dat een boete kan worden opgelegd ter zake van de overtreding van het verbod neergelegd in artikel 21, aanhef en onder a, van de Hw. Van deze bevoegdheid heeft de gemeenteraad gebruik gemaakt in artikel 4.2.2, eerste lid, van de Hv. Hoewel deze bevoegdheid ook met zich brengt dat de gemeenteraad mag bepalen dat bij vakantieverhuur van de eigen woning van boeteoplegging wordt afgezien als aan de in artikel 3.1.2, vijfde lid, onder a tot en met e, van de Hv vermelde voorwaarden is voldaan, kan artikel 3.1.2, vijfde lid, van de Hv naar het oordeel van de Afdeling niet als een zodanige uitwerking van die bevoegdheid worden aangemerkt. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat artikel 3.1.2, vijfde lid, van de Hv vrijstelling verleent van het ingevolge artikel 21, aanhef en onder a, van de Hw geldende verbod, terwijl de Hw de gemeenteraad geen bevoegdheid geeft vrijstelling van dat verbod te verlenen. Daarom is artikel 3.1.2, vijfde lid, van de Hv in strijd met artikel 21, aanhef en onder a, van de Hw en acht de Afdeling die bepaling in de Hv onverbindend.

De Afdeling acht tabel 2 in bijlage 3 bij de Hv eveneens onverbindend, voor zover daarin een boetebedrag wegens het niet voldoen aan de meldplicht is opgenomen.

[ECLI:NL:RVS:2020:261](https://ecli.nl/RVS:2020:261)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Fout in Amsterdamse regels voor woningverhuur aan toeristen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2020, 98

MK ABRS, 29-01-2020, 201906132/1/A2

raad van de gemeente Westland (raad), appelland,
minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media (minister), verweerder.
Grondwet 124, 132
Gemeentewet 124, 124b

Wet op het primair onderwijs (WPO) 74, 79

ONDERWIJS. INDEPLAATSSTELLING. TAAKVERWAARLOZING BIJ MEDEBEWIND. Besluit minister, op grond van artikel 124 van de Gemeentewet, gelezen in samenhang met artikel 124b van die wet, over te gaan tot indeplaatsstelling van de raad voor de opnemng van een basisschool op islamitische grondslag in het plan van scholen 2020-2023 en de vaststelling daarvan.

De WPO is een wet in formele zin die specifiek betrekking heeft op de beleidssector onderwijs en in voorkomend geval de medewerking vordert van bestuursorganen, zoals een gemeenteraad. De WPO is daarmee een medebewindswet, hetgeen ook bevestiging vindt in de omstandigheid dat die wet is opgenomen in de bijlage behorende bij artikel 124b van de Gemeentewet. Gezien het vorenstaande en de vaststelling dat artikel 79, zevende lid, van de WPO in dit geval van toepassing is, is de regeling over taakverwaarlozing bij medebewindstaken, zoals neergelegd in artikel 124 van de Gemeentewet en de daarop volgende artikelen, in dit geval van toepassing. Het besluit tot indeplaatsstelling voldoet aan de daaraan te stellen eisen.

[ECLI:NL:RVS:2020:263](https://ecli.nl/RVS:2020:263)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Minister mocht ingrijpen voor komst islamitische basisschool in gemeente Westland") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2020, 99

MK Rechtbank Gelderland, 13-01-2020 (publ. 27-01-2020), AWB 18/4956

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Awb 4:41, 4:72

SUBSIDIE. Een egalisereserve als bedoeld in artikel 4:72 van de Awb is een bijzondere vorm van vermogen als bedoeld in artikel 4:41 van de Awb. Artikel 4:72 is dus een bijzondere bepaling ten opzichte van artikel 4:41 van de Awb. De bevoegdheid om (het bedrag van) de vergoeding van de egalisereserve vast te stellen waarover de vergoedingsplicht zich op grond van artikel 4:72, vijfde lid, van de Awb uitstrekt, namelijk voor zover deze is opgebouwd uit de verstrekte subsidie, volgt daarom [...] uit artikel 4:41, derde lid, van de Awb. Daarmee is gegeven dat ook de verjaringstermijn uit dit artikellid van toepassing is.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:119](https://ecli.nl/RBGEL:2020:119)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 100

MK Rechtbank Midden-Nederland, 20-12-2019 (publ. 24-01-2020), UTR 19/2266

Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM), verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1a

Besluit bestuursorganen WNo en Wob (Besluit) 1

Wet op het financieel toezicht (Wft) 1:25 lid 2

WOB. De werkzaamheden die verweerder heeft verricht in het kader van de totstandkoming van het "Uniform Herstelkader Rentederivaten MKB" houden verband met of vloeien voort uit haar taken en bevoegdheden op grond van de Wft. Op grond van artikel 1, aanhef en onder c, van het Besluit is verweerder daarvoor uitgezonderd van de Wob.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:6216](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 101

MK ABRS, 20-01-2020, 201900189/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. NAREIS. Weliswaar moet de staatssecretaris volgens zijn vaste gedragslijn voor de beoordeling van nareisaanvragen alle overgelegde onofficiële documenten bij zijn beoordeling betrekken (zie onder 5 van de uitspraak van de Afdeling van 16 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3147](#)), maar daarbij gaat het om de fase in de procedure waarin de staatssecretaris aan de hand van de bij een aanvraag overgelegde documenten beoordeelt of hij een vreemdeling nader onderzoek aanbiedt. De gedragslijn strekt niet zover, dat als de staatssecretaris dat nader onderzoek heeft verricht en hij zich op basis daarvan deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de gestelde feitelijke gezinsband ontbreekt, hij de overgelegde onofficiële documenten verdergaand moet meewegen dan hij in dit geval in het besluit heeft gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2020:146](#)

JnB2020, 102

MK ABRS, 22-01-2020, 201905688/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.86 lid 7

ASIEL. INTREKKINGSGRONDEN. OPENBARE ORDE. GLIJDENDE SCHAAL. Bij de berekening van de duur van de opgelegde straffen telt de duur van de maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige niet mee.

2.1. Zowel uit de tekst van artikel 3.86, zevende lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 als uit de geschiedenis van de totstandkoming daarvan (nota van toelichting, p. 160 en 164; Stb. 2010, 307) volgt dat bij de berekening van de duur van de opgelegde straffen, de duur van de door de rechter vastgestelde vervangende jeugddetentie moet worden betrokken en niet de duur van de maatregel. Hiermee is aangesloten bij de al langer gehanteerde wijze waarop taakstraffen worden betrokken bij de toepassing van de glijdende schaal (artikel 3.86, zevende lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000). De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat artikel 3.86, zevende lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 alleen van toepassing is als de vreemdeling niet naar behoren aan de tenuitvoerlegging van de opgelegde maatregel heeft meegewerkt. Het standpunt dat de staatssecretaris in zijn verweerschrift bij de rechtbank heeft ingenomen, is dus onjuist. Omdat de staatssecretaris zelf heeft erkend dat hij in de besluitvorming ten onrechte van negentien maanden gevangenisstraf is uitgegaan, heeft hij niet deugdelijk gemotiveerd dat wordt voldaan aan de vereisten van artikel 3.86, vierde en vijfde lid, van het Vb 2000.

[ECLI:NL:RVS:2020:164](https://eclis.nl/rvs/2020/164)

JnB2020, 103

MK ABRS, 23-01-2020, 201807496/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 17 lid 1 b, 18, 19 lid 3 a

Vw 2000 32 lid 1 b

Vb 2000 3.105f lid 2 b

ASIEL. INTREKKINGSGRONDEN. OPENBARE ORDE. ERNSTIG MISDRIJF. Het beleid op grond waarvan bij meerdere veroordelingen tot een vrijheidsbenemende straf of maatregel, een ernstig misdrijf kan worden aangenomen als het totaal van die straffen of maatregelen tenminste zes maanden bedraagt en tenminste één van de veroordelingen volgens de overige criteria van dat beleid als een ernstig misdrijf kan worden aangemerkt, is niet in strijd met de Kwalificatierichtlijn.

7. Over de vraag hoe het begrip ernstig misdrijf in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn moet worden uitgelegd heeft het Hof van Justitie zich uitgelaten in het arrest van 13 september 2018, zaak C-369/17, [ECLI:EU:C:2018:713](https://eclis.eu/c/2018/713). De voor deze zaak relevante overwegingen van het arrest zijn opgenomen in bijlage 2, die deel uitmaakt van deze uitspraak.

7.1. Uit het arrest volgt dat het begrip 'ernstig misdrijf' beperkt moet worden uitgelegd, omdat toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn kan leiden tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarnaast volgt uit het arrest dat de beoordeling of wegens de ernst van het gepleegde

misdrijf tot uitsluiting van subsidiaire bescherming kan worden overgegaan, moet zijn gebaseerd op een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifieke geval. Die beoordeling vindt plaats aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de veroorzaakte schade, de vraag of gebruik is gemaakt van geweld of een wapen, de mate van geweld, de gevolgde strafprocedure, de aard en duur van de opgelegde straf, het wettelijk strafmaximum en de vraag of de meeste rechterlijke instanties in andere lidstaten het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. 7.2. De aard en de duur van de opgelegde straf behoren volgens het arrest tot de criteria waarmee bij de beoordeling of sprake is van een ernstig misdrijf rekening moet worden gehouden. Het Hof stelt geen minimumeisen aan de duur van een vrijheidsbenemende straf of maatregel. Ook staat het arrest er niet aan in de weg dat de staatssecretaris bij die beoordeling rekening houdt met door een vreemdeling gepleegde andere strafbare feiten. Het beleid in paragraaf C2/7.10.1 van de Vc 2000, op grond waarvan bij meerdere veroordelingen tot een vrijheidsbenemende straf of maatregel, een ernstig misdrijf kan worden aangenomen als het totaal van die straffen of maatregelen tenminste zes maanden bedraagt en tenminste één van de veroordelingen volgens de overige criteria van dat beleid als een ernstig misdrijf kan worden aangemerkt, is dan ook op zichzelf niet in strijd met het arrest of de Kwalificatierichtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2020:226](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2020, 104

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 23-01-2020, 20/556

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Richtlijn 2013/33 20 lid 4 lid 5

Rva 10

OPVANG. De bevoegdheid tot intrekking zoals neergelegd in artikel 10 van de Rva kan niet zo ver strekken dat op grond daarvan opvang, in de zin van onderdak in een daarvoor geschikte opvangvoorziening, aan een vreemdeling wordt onthouden, ook al is dat maar tijdelijk.

6.1. De voorzieningenrechter leidt uit deze overwegingen van het Hof [HvJEU, 12-11-2019, C-233/18, Haqbin tegen België [ECLI:EU:C:2019:956](#)] af dat een lidstaat niet de maatregel van de verwijdering uit de opvang kan opleggen, ongeacht de ernst van de misdrijving van de betreffende vreemdeling. De voorzieningenrechter volgt de stelling van verweerder niet dat het Hof met de verklaring voor recht uitsluitend minderjarigen op het oog heeft gehad. Dat leidt de voorzieningenrechter onder meer af uit rechtsoverweging 55, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 47 tot en met 52 van het arrest, waarin het Hof het volgende overweegt:

“In deze context moet - los van de in de punten 47 tot en met 52 van dit arrest uiteengezette algemene overwegingen - te allen tijde bijzondere aandacht worden besteed aan de situatie van de minderjarige wanneer een sanctie wordt opgelegd op

grond van artikel 20, lid 4, van richtlijn 2013/33, gelezen in samenhang met lid 5 van hetzelfde artikel. Geen van beide bepalingen staat er overigens aan in de weg dat de instanties van een lidstaat besluiten om de betrokken minderjarige toe te vertrouwen aan de diensten of de gerechtelijke instanties die met jeugdbescherming zijn belast.”

De voorzieningenrechter is van oordeel dat het Hof in rechtsoverweging 55 weliswaar speciale aandacht vraagt voor de positie van minderjarigen, maar dat de conclusie van het Hof blijktens de rechtsoverwegingen 47 tot en met 52 is dat ten aanzien van elke asielzoeker geldt dat het op grond van de Opvangrichtlijn niet is toegestaan dat wordt overgegaan tot intrekking van materiële opvangvoorzieningen die betrekking hebben op huisvesting, voedsel en kleding bij wijze van sanctie. Daarbij wijst de voorzieningenrechter op rechtsoverweging 52 van het arrest, waarin het Hof alternatieve sancties noemt die kunnen worden opgelegd indien een bewoner van een opvangcentrum zich misdraagt. De bevoegdheid tot intrekking zoals neergelegd in artikel 10 van de Rva kan derhalve niet zo ver strekken dat op grond daarvan opvang, in de zin van onderdak in een daarvoor geschikte opvangvoorziening, aan een vreemdeling wordt onthouden, ook al is dat maar tijdelijk.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:669](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/669)

[Naar inhoudsopgave](#)